

[Arbejdsministeren]

kommande har haft mere end 300 timers beskæftigelse inden for de sidste 10 uger.

Endvidere foreslås en teknisk forenkling og lempelse af reglerne for udbetaling af dagpenge samtidig med, at den pågældende har en social pension. Ændringen medfører, at reglerne gøres objektive, og kasserne skal ikke længere tage disse medlemmers rådighed op til vurdering på grund af pensionerne.

Det foreslås, at overflytningsreglerne ændres således, at et deltidsforsikret medlem skal overflyttes til fuldtidsforsikring, hvis den pågældende har haft 13 ugers arbejde af større omfang end deltidsarbejde. Kasserne skal herefter ikke længere skønne, om dette merarbejde er af tilfældig karakter, men skal kun se på periodens længde.

Der er herudover forslag til en del mindre ændringer.

I bemærkningerne til lovforslaget er redgjort for, hvilke administrative ændringer udvalgets betænkning giver anledning til.

Samtlige forslag vil medføre reelle forenklinger af arbejdsløshedsforsikringen. En gennemførelse af forslagene vil betyde mærkbare lettelser for arbejdsløsheds-kassen i den daglige administration. Samtidig vil forenklingen bevirke, at reglerne bliver mere forståelige og overskuelige for det enkelte arbejdsløsheds-kassemedlem. Jeg lægger derfor vægt på, at forslagene bliver gennemført hurtigt.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg på regeringens vegne anbefale forslaget til tingets villige og hurtige behandling.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om produktansvar.

(Lovforslag nr. L 265).

Baggrunden for det foreliggende lovforslag er jo velkendt. I EF har der i mange år været gennemført dybtgående forhandlinger om fælles regler for produktansvar. Som bekendt fremkom der et forhandlingsresultat i sommeren 1985, som samtlige andre lande var enige om.

Det er klart, at produktansvarsregler kan udformes på mange forskellige måder, og det er vel ikke sikkert, at vi selv ville have valgt de formuleringer, som der i øvrigt kunne op-

nås enighed om. Det må imidlertid også være klart for enhver, at det er af betydning for dansk industris konkurrenceevne, at produktansvarsreglerne udformes så ensartet som muligt i det område af verden, som vi navnlig driver handel med. På den baggrund fandt jeg det vigtigt, at der kunne opnås enighed i EF. Jeg var derfor tilfreds med, at regeringen fik mandat til at tiltræde direktivforslaget, også selv om vi på forskellige områder kunne have ønsket os andre løsninger.

Efter direktivet skal de enkelte lande gennemføre direktivets bestemmelser inden 3 år. Jeg har imidlertid fundet det vigtigt, at vi i folketinget allerede nu får lejlighed til at drøfte indholdet af en kommende lovgivning. Dette er baggrunden for, at jeg har valgt at fremsætte lovforslaget allerede nu, samtidig med at de berørte myndigheder og organisationer får lejlighed til at udtale sig om lovforslaget.

Efter lovforslaget skal en producent betale erstatning for de skader, hans defekte produkter påfører andre, også selv om producenten ikke kan gøre for, at produktet viser sig at være farligt. Der foreligger således et såkaldt objektivt ansvar for sådanne skader. Foruden den, som producerer varer, bliver bl.a. også den, der indfører produkter fra tredjelande til EF, ansvarlig som producent.

Lovforslaget omfatter de skader, der forårsages af defekte produkter. De produkter, der er tale om, vil først og fremmest være industrielt og håndværksmæssigt fremstillede varer. Udenfor falder f.eks. skader, der forårsages af visse uforarbejdede råvarer, herunder navnlig landbrugsråvarer.

Ansvaret er imidlertid ikke ubetinget. Efter lovforslaget fritages en producent for ansvar i en række forskellige situationer. Det gælder således ansvaret for udviklingsskader.

Lovforslaget omfatter erstatning og godtgørelse for personskade og erstatning for tab af forsørger. Herudover dækkes forbruger-tingsskader, dog med et vist fradrag i erstatningen, der skal modvirke, at der rejses mindre sager. Skader, der påføres erhvervsdrevendes ting, såsom maskiner m.v., omfattes ikke af loven.

Som jeg anførte i indledningen, har direktivet det indhold, som der kunne opnås enighed om mellem EF-landene. Det vedtagne direktivs bestemmelser har på de fleste områder karakter af maksimumsbestemmelser. Det

[Justitsministeren]

betyder, at der er forholdsvis snævre grænser for, hvorledes de danske regler kan udformes. Det medfører imidlertid ikke, at folketingsrettingen ikke har indflydelse på den nærmere udformning af de danske regler, og jeg håber, at den drøftelse, vi skal have, kan blive et værdifuldt grundlag for det videre arbejde, der skal finde sted i retsudvalget. I øvrigt forventer jeg selvsagt ikke, at folketingsrettingen kan færdiggøre lovforslaget i denne samling. Planen er derfor at genfremsætte forslaget til efteråret.

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til lovforslaget og de meget omfattende bemærkninger hertil, hvori der er redegjort for lovforslagets opbygning, skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af straffeloven og retsplejeloven. (Økonomisk kriminalitet).

(Lovforslag nr. L 266).

Lovforslaget bygger på betænkning nr. 1066/1986 om bekæmpelse af økonomisk kriminalitet, som er afgivet af et sagkyndigt udvalg, og på udtalelser over denne betænkning fra henholdsvis straffelovrådet og retsplejerådet.

Formålet med lovforslaget er at give grundlag for en intensivering af retsvæsenets indsats over for økonomisk kriminalitet. Hovedproblemet med de økonomiske sager er, at de ofte er så store og komplicerede, at det tager lang tid at efterforske dem og at behandle dem ved domstolene. Det kan være nødvendigt at gennemgå og ofte tillige at rekonstruere regnskabsmateriale, og det kan være både dyrt og tidkrævende. Ofte har sagerne internationale forgreninger, således at det også kan være nødvendigt at foretage efterforskning og afhøre vidner osv. i udlandet.

Jeg mener, det er meget vigtigt at få afkortet sagsbehandlingstiderne i disse sager. Det er ud fra retssikkerhedsmæssige synspunkter meget uheldigt, at de sigtede og tiltalte i disse sager måske i flere år skal tilbringe mange dage hver uge hos politiet og i retten. Også de, der involveres i de store økonomiske sager, må have krav på at få en hurtig afgørel-

se af deres sag. Mulighederne for at drive en virksomhed videre kan også være helt afhængige af, at der opnås en hurtig afklaring af sagen.

De lange sagsbehandlingstider indebærer også en svækkelse af retsvæsenets reaktion i disse sager.

Jeg vil i den forbindelse ikke blot henvise til et almindeligt synspunkt, hvorefter det for straffes præventive virkning er helt afgørende, at tidsrummet mellem den strafbare gerning og straffuldbyrdelsen bliver så kort som muligt.

Der kan også være grund til at fremhæve, at de lange sagsbehandlingstider i nogle sager har ført til, at domstolene har idømt betingede domme eller andre mildere sanktioner, end man ellers ville have anvendt. Selv om man herigennem har søgt at afbøde de uheldige virkninger for de tiltalte af de lange sagsbehandlingstider, kan det være svært at forstå, at domstolene skal bruge årevis på sager, der ender med meget milde domme.

Det er vigtigt, at der meget hurtigt bliver gennemført regelændringer, som kan fremskynde sagsbehandlingen i disse sager. Men det er også meget vigtigt, at folketingsrettingen får mulighed for en grundig sagsbehandling i de økonomiske sager. Jeg har derfor valgt at fremsætte lovforslaget til præsentation, således at vi allerede nu får taget fat på debatten om disse spørgsmål. Jeg håber, at denne fremgangsmåde vil gøre det muligt, at man til efteråret meget hurtigt får færdigbehandlet lovforslaget, således at det vil kunne træde i kraft den 1. januar 1987.

Jeg skal ikke her gå nærmere ind på de enkelte dele af lovforslaget, men i stedet henvise til den fyldige redegørelse herfor i lovforslagets bemærkninger og i de udtalelser fra straffelovrådet og retsplejerådet, som er optaget som bilag til lovforslaget. Jeg synes, at udvalget virkelig har kulegravet de problemer, som er knyttet til reglerne om sagsbehandlingen m.v. i disse sager, og vi har efter min mening et velegnet fundament for de videre overvejelser i udvalgets betænkning og i udtalelserne fra straffelovrådet og retsplejerådet.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje tings velvillige behandling.